

"U heeft een onaangenaam gassige bol op Uw schouders!"

U heeft een onaangenaam gassige bol op Uw schouder staan meheer Bokito, dat is een opvallend gegeven waar de buurt over begint te lullen en er wordt al zoveel geluld door de bureu!

U heeft een onaangenaam gassige bol op Uw schouder staan meheer Bokito waar U in principe niets aan kunt doen, dus begin niet tegen mij te klagen!

Ik begrijp ook wel dat de Schepper- Zijn naam worde geheiligd alzo op de aarde als in den hemel- bij het uitdelen de een heeft bevoordeeld boven de ander maar dan nog kunt U misschien een toontje lager zingen met Uw onaanzienlijke negotie, want weet U; eerst kom ik zelf als geniaaal kunstenaar, vervolgens komt er een lichtjaar of wat niets, in kosmies opzicht en dan....ja, wat dan?

Zien wij daar niet een vallende ster, uitgedoofd in zijne existentie nog voor hij licht heeft kunnen ver spreiden?

Weet U; die kunstariesten? Ik noem ze altijd kometen van plestik. U kent dat wel van uit de speelgoedwinkel een TV beelden van Las Vegas.

Daar zegt U me wat! U heeft al weer gelijk! De situatie is ernstig, maar Uwe aanwezigheid draagt niet bij tot enig herstel in gunstige zin. Daarom verzoeken wij (pluralis Majestatis) U om snel op te zouten naar Uwe mergelgrotten en rijk versierde Limburgse vlaaien bereid door rondborstige deern en met een zachte G in de superstring paraat, voor zover die in de desbetreffende string maat verkrijg baar is.

Maar het aardigste verhaal is dat van de signerende schrijver/kunstschilder, die zowel door zijn publiek wordt geschoffeerd als hen op zijn eigen beledig ingen onthaalt: "Verdient dat nou nog wat dat geklieder op kosten van de belastingbetaler?" wil de bezoeker van de kunstschilder weten en kijkt raadselachtig in de catalogus die hij ondersteboven houdt en zegt er geen sodemieter van te begrijpen.

"Zeker moderne kuns, hè! Je reinste discriminatie dat ze voor analfabeten niet meer plaatjes neerzetten in zo'n kutboekie! Kenne ze geen voorbeeld nemen aan de Story? Of de Candy?"

Jullie kunstariesten neuken toch allemaal de bloem en van het behang en de sterren van de hemel?" zegt hij hatelijk en rochelt een groengele fluim weg.

Even is het stil, maar dan herpakt onze artiest zich en steekt van wal.

"Misschien is de inhoud van uw hoofd net iets te klein en daarom de herseninhoud beperkt om het ware kunstenaarsleven te vatten", veronderstelt hij.

"Hoe bedoel-U, meheer? Had je wat tegen mijn, lelijke insellektjuweel met je mietenkop? Heb ik soms wat van je an dat je zo kijkt, luilebol?" vraagt de man even agressief als achterdochtig in zijn arbeiders rancune tegen alles en iedereen die meer dan vijf jaar lagere school heeft gevolgd en spuugt in zijn handen als intro op een partijtje matten. De man in zijn modieuze leren jasje met witte bont kraag lijkt onaangenaam getroffen.

"Nou vergeleken met de rest van uw lijf heeft u maar een geringe onaangenaam gassige bol op Uw schouders staan. Een ongelukje tijdens de beval ling? Verkeerd tussse de kaken van de verlostang terecht gekomen? Of als baby van de trap gegooid door een dronken vader? Vierkant binnenste buiten gekeerd achterste voren de baarmoeder uitgesling erd in de achtbaan? Van de kruk af gesodom mieterd met een lazarusse harses in buurtkroeg De Vette

Bobbelomaanbanaan waar een dubbelganger van Bokito achter de toog staat?" informeert de kunstschilder minzaam glimlachend.

Hij weet hoe hij de doorsnee laag geschoolde moet aan spreken op zijn merites.

"Wil je een paar kinken voor je kanus, kleine kolerelijer met je miesjmachers gelul? Gaan we een beetje ingewikkeld zitten doen, bijgoochempie? Zie ik soms zo bleek, miesjgasser? Je voelt je zeker heel wat, gore klootzak?" vraagt de honderdtwintig kilo zware man en pas nu ziet de kunstschilder die eeltige handen, groot als koekenpannen en geloid door vele zware klussen in de buitenlucht van de sociale werkplaats ergens in de polder. En de kunst schilder zwijgt voor alle zekerheid bedremmeld. Zo zout heeft hij het in zijn doorgaans pluche gezelschap in Arti et Amicitiae te Amsterdam zelden op de viool horen blazen.

Maar het is ook geen aangenaam divertissement, die teksten van Fred van der Wal, beweert een fors gebouwde Friese artieste met een knauwerig Fries accent in een afgeakte jeans met het kruis op de knieën en een High Tech implantaat in haar hard leerse kop om beter te kunnen horen en een aan trekkelijke redactrice van Hoge Komaf uit de hoofdstedelijke dagbladders heeft weet van zijn valsheidjes, want zodra die meneer van de wallen zijn beha aan trekt is het hek van de dam, dan onpopt hij zich tot een kruising tussen een feeks en een lesbies loeder.

De techniek staat toch al voor niets tegenwoordig wat die dove kunstenaress van de Nieuwe Bildtdijk betreft in haar afgezakte, goedkope, schmutzige jeans met het kruis op de knietjes bij de wadden als haar echtgenoot met de zesdehands brik haar naar de waddenzee brengt om kiekjes te nemen met een goedkoop digitaal cameraatje, fotootjes die zij zelf voor kunst werken verslijt. Zo helpt de lamme de blinde alsmede de Oost Indisch Dove de gemank eerde.

Misschien is dat ook wat Fred van der Wal ons al jaren lang belooft, kwaliteitskunstwerken, maar veel beloven en weinig geven doet alleen de gekken in vreugde leven en de tijd dat hij er de bestaande zeden en het Friese burgermansfatsoen mee omver kon kegelen is al lang voorbij en het enige wat nu nog aan zijn badinerende taalgebruik opvalt is een ongebreidelde meligheid en zelfingenomenheid, zo beweert een gepensioneerde hoofdonderwijzer al jaren lang.

© februari 2011, fredvanderwal, BasicPublishing.nl